

Риплять і квилять двоколесі мажі,  
Худоба чорну куряву здіймає,  
А голоси важку, неясну пряжу  
Снують під степом, сірим і безкраїм.

Земля! Земля! Плодюча, повногруда!  
Як та, невірна, де родила мати!  
Ти приймеш сім'я вибраного люду!  
А дикуни — їх можна відогнати.

Жінки надвечір поновлять розмови,  
Що полуднева спека перервала...  
А руки, руки тільки прагнуть знову  
Допастися до предківського рала.